

møde skal kunne sige, at vi skal bort fra Understøttelsespolitikken, bort fra Understøttelserne. Ja, der er den Sandhed deri, selvfølgelig, at Understøttelse kan aldrig i sig selv blive Maalet for en økonomisk Politik. En Nations Velstand beror paa det Arbejde, som udføres i Samfundet, og enhver Handling fra Statens Side maa altid have den direkte eller indirekte Virkning at støtte og bevare Arbejdet og Arbejdskraften i Samfundet, men lige saa sikkert som dette er, forekommer det mig at være Udtryk for en daarlig Samfundspolitik og en elendig Samfunds-aand, hvis det erkendes, at Forholdene er saaledes, at der er Borgere i dette Land, som ikke kan faa Arbejde, og at de Borgere, der har det saadan, at de kan faa Arbejde og har et Erhverv, ganske roligt vil se paa, at deres Medborgere gaar moralsk og fysisk til Grunde. Der tales saa meget om her i Danmark, at vi skal staa sammen. Ikke mindst i de Par Aar, der er gaaet, siden den store Lykke timedes vort Land i national Henseende, har man ikke kunnet blive træt af ved Sammenkomster og festlige Lejligheder at paakalde Samfundstølelsen og Sammenholdet her i Landet. Men det forekommer mig, at det ofte er saaledes, at efterhaanden som de Herrer fjerner sig fra Vinglassene og nærmer sig det Punkt, hvor det kommer til at koste noget at vise Sammenhold og Samfølelse, saa kølnes Begejstringen. Jeg vil gerne sige til de Herrer, baade Nord og Syd for Kongeaaen: Tab ikke den nationale Begejstring; tab ikke den nationale Begejstring, naar det kommer an paa at hjælpe nogle af de alligevel elendigst stillede af vore Medborgere, Medborgere, som Landets Indenrigsminister erklærer gerne vil arbejde, men ikke kan komme til det.

Jeg vil føje til, at ogsaa fra et økonomisk Synspunkt maa vi ikke glemme, at Arbejdsløshedsforsikringen og Arbejdsløshedsunderstøttelsen over en Samfundsmission, nemlig den Samfundsmision at holde Mennesker oppe i en Krisetid, saa disse Mennesker er i Stand til igen, naar de ekstraordinære Forhold er overstaaet, paa en god Maade at gaa ind i Produktionen. Det er en Opfattelse, som man somme Tider har set, man ikke var fremmed for i Arbejdsgiverkredse. De, der erindrer Forholdene her i Landet paa det Tidspunkt under Krigen, da Raastoffilførselen standsede, vil erindre, at man mange Steder saa, at Arbejdsgivere i den industrielle Produktion, som maatte afskedige deres Arbejdere, dog stadig gav Hjælp, Understøttelse til disse

Arbejdere, ikke blot af humane Grunde, men fordi de forstod, at det havde produktionsmæssig Interesse, at Arbejderne, naar de unormale Tider var forbi, stod rede til igen at gaa ind i Produktionen. Det er et Synspunkt, som man ogsaa har set blive gjort gældende i de sidste Dage i et konservativt Blad, nemlig „Berlingske Tidende“ — jeg hører i Dag, at den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Sven) er blevet delegeret fra „Berlingske Tidende“ til at erklære, at Bladet aldeles ikke mener det, men staar fuldt og helt bag den Politik, som den højtærede Minister har paabegyndt gennem sin Bekendtgørelse. Jeg siger imidlertid: derfor er Arbejdsløshedslovgivningen og Arbejdsløshedsunderstøttelsen ydet paa rette Maade, ikke samfundsopløsende, men i egentligste Forstand samfundsbevarende, og jeg siger til den højtærede Regering, at jeg tror nu alligevel, Regeringen maa bekvemme sig til at forstaa, at Arbejdsløshedssspørgsmaalet ikke løses ved en Bekendtgørelse fra en konfus Indenrigsminister, men kun løses ved, at der skabes Erhvervsmuligheder.

Men netop paa dette Omraade har den Regering, som vi har i dette Øjeblik her i Landet, en overmaade ringe moralsk Myndighed. Den højtærede Indenrigsminister smiler ved Tanken derom. Det skulde han ikke gøre. Regeringen har ringe Myndighed paa dette Omraade, fordi den aldeles overvejende Del af Befolkningen har Følelsen af, at Regeringen er medskyldig i, at den Krise, vi i Øjeblikket staar i, har det Omfang, vi alle kender. Jeg vil i øvrigt føje til, at det er ikke mindst usmageligt at se, hvorledes mange, der i øvrigt forstaaer Regeringens Forsyndelser paa vor økonomiske Politiks Omraade, dog altid er parate til at tiljuble Regeringen, naar blot Regeringen er tilstrækkelig haard overfor Arbejderstanden her i Landet. De, der har læst konservative Blade i disse Dage, baade her i København og i Provinsen, vil have set det mærkværdige Syn, at mange Gange har det samme Blad paa den ene Side kunnet drage Regeringen til Ansvar for dens økonomiske Politik, givet den Skylden for Krisens Omfang og Skylden for Arbejdsløsheden, og samtidig har man omme paa den anden Side bifaldet enhver nok saa haard Fremgangsmaade fra Regeringens Side overfor de arbejdsløse, som efter Bladets egen Mening er arbejdsløse i Kraft af Regeringens Politik. Det er et Udslag af den hovedløse Konservatisme, hvis eneste nationaløkonomiske Forstaaelse gaar ud paa